

Prolog

După ce s-a terminat, sigur că da, îți vine să-ți tragi șuturi pentru toate lucrurile pe care nu le-ai văzut la timpul cuvenit. Asta e, poate, școala de investigații particulare Doar-De-Aș-Fi-Știut. Numele meu este Kinsey Millhone și majoritatea rapoartelor mele încep la fel. Spun din capul locului cine sunt și cu ce mă ocup, de parcă afirmând aceleași câteva lucruri elementare pot pricepe tot ce vine mai apoi.

Acesta-i adevărul despre mine, pe scurt. Sunt femeie, am treizeci și doi de ani, sunt necăsătorită și liber-profesionistă. Am trecut prin Academia de Poliție când aveam douăzeci de ani, alăturându-mă Departamentului de Poliție din Santa Teresa după absolvire. Acum nici măcar nu-mi amintesc cum îmi închipuiam meseria înainte să o îmbrățșez. Trebuie să fi avut noțiuni vagi, idealiste despre lege și ordine, tipii buni contra celor răi, cu ocazionale apariții la tribunal în care mi s-ar fi cerut să depun mărturie despre care-i bun și care-i rău. După mine, tipii răi ajungeau toți la închisoare, lăsându-ne astfel pe ceilalți să ne vedem de viață în siguranță. După o vreme, mi-am dat seama cât de naivă eram. Am fost frustrată de restricții și fiindcă pe-atunci femeile polițiste erau privite cu un amestec de curiozitate și dispreț. Nu voiam să-mi petrec zilele apărându-mă de insulte „blajine“ sau trebuind să dovedesc iar și iar cât de dură sunt. Nu eram destul de bine plătită încât să fac față tuturor acelor nemulțumiri, așa că am plecat.

Vreme de doi ani, am încercat o sumedenie de ocupații, dar nici una nu avea aceeași atracție. Dacă este adevărat ceva despre munca de poliție este faptul că aceasta atrage după sine intermitenta senzație bolnăvicioasă a vieții trăite la limită. Eram dependentă de fluxul de adrenalină și nu mă puteam întoarce la banalitate.

În cele din urmă, m-am alăturat unei firme mici de investitori particulari și-am petrecut alți doi ani învățând meseria, după care mi-am deschis propriul birou, autorizat și asigurat conform legii. Lucrez acolo de cinci ani, câștigându-mi existența modest. Sunt mai înțeleaptă acum decât eram înainte, și sunt mai experimentată, dar adevărul rămâne că, atunci când se așază un client în scaunul din fața mesei mele de lucru, nu știu niciodată ce se va întâmpla mai departe.

1

În dimineața aceea, eram la birou de aproape douăzeci de minute. Deschiseseam glasvandurile balconului de la etajul unu ca să las să intre puțin aer curat și pusesem ibricul pe foc. Era luna iunie în Santa Teresa, ceea ce înseamnă o ceață răcoroasă dimineața și după-amieze pâcloase. Nu era încă ora nouă. Tocmai îmi puneam în ordine corespondența de cu o zi în urmă, când am auzit un ciocănit la ușă și o femeie intră nepoftită.

– O, bun. Sunteți aici, zise ea. Trebuie să fiți Kinsey Millhone. Eu sunt Beverly Danziger.

Am dat mâna și ea se așeză numaidecât, începând să scoțoească prin geantă. Găsi un pachet de țigări cu filtru și scutură una în afară.

– Sper că nu vă deranjează dacă fumez, spuse ea, aprinzând țigara fără să aștepte răspunsul.

Inhală și-apoi stinse chibritul cu gura plină de fum, căutând alene din ochi o scrumieră. Am scos una din sertarul de sus al fișetului, am șters-o de praf și i-am dat-o, oferindu-i în același timp cafea.

– O, sigur, de ce nu? zise ea cu un râset. Sunt deja agitată în dimineața asta, așa că nu mai contează. Tocmai am ajuns cu mașina din Los Angeles, am străbătut chiar traficul de la ora de vârf. Doamne!

I-am turnat o cană de cafea, executând o rapidă trecere vizuală în revistă. Se apropia de treizeci de ani după estimările

mele; minionă, energică, bine îmbrăcată. Părul îi era de-un negru lucios și destul de drept. Avea o tunsoare în trepte și perfect aranjată în așa fel încât să-i încadreze fața mică, precum o bonetă de duș. Ochi de-un albastru-deschis, gene negre, un ten curat, doar cu o idee de fard pe fiecare obraz. Purta un pullover pe gât croșetat dintr-un bumbac albastru pal, moale și suplu, cu câteva buzunare prevăzute cu fermoare conținând Dumnezeu știe ce. Unghiile îi erau lungi și ascuțite, vopsite într-un roz trandafirii și purta o verighetă bătută în rubine. Insufla încredere în sine și o anume atenție nepăsătoare la stil, toate „ambalate“ conservator aidoma cadourilor dintr-un magazin universal de clasă.

Scutură din cap când i-am oferit frișcă și zahăr, așa că am adăugat jumate-jumate în cana mea și-am trecut direct la subiect:

- Cu ce vă pot ajuta?
- Sper să descoperiți unde se află sora mea, zise ea.

Căută iar prin poșetă. Își scoase agenda cu adrese, un set din palisandru cu pix și stilou și-un plic alb, lung, pe care-l așeză pe marginea biroului meu. Nu mai văzusem niciodată pe cineva atât de preocupat, însă nu era ceva neplăcut. Îmi aruncă apoi un zâmbet fugar, de parcă știa ce gândesc. Deschise agenda cu adrese și-o întoarse cu fața spre mine, arătând una dintre însemnări cu o unghie rozalie.

– Poate vreți să vă notația adresa și numărul de telefon, zise ea. Numele ei e Elaine Boldt. Are un condominiu pe Via Madrina, iar cea de-a doua e adresa ei din Florida. Își petrece mai multe luni pe an în Boca.

Mă simțeam într-o câțva nedumerită, dar am notat adresele în vreme ce ea scoase un document cu aspect legal din plicul alb și lung. Îl studie rapid, ca și când conținutul lui s-ar fi putut schimba de când îl văzuse ultima oară.

– De când lipsește? am întrebat.

Beverly Danziger îmi aruncă o privire stânjenită.

– Păi, nu știi dacă „lipsește“ într-adevăr. Pur și simplu nu știi unde este și trebuie să-mi semneze hârtiile astea. Știu că sună aiurea. Are dreptul doar la a noua parte din profit și probabil că asta nu va ajunge la mai mult de două sau trei mii de dolari, dar banii nu pot fi distribuiți până ce nu-i obținem semnătura legalizată. Poftim, puteți vedea cu ochii dumneavoastră.

Am luat documentul și am parcurs cuprinsul. Fusese întocmit de o firmă de avocați din Columbus, Ohio, și era plin de „pe de altă parte“, „adjudecă“, „dispune“ și alte vorbe goale, care voiau să spună că un om pe nume Sidney Rowan murise și numeroasele persoane listate aveau dreptul la părți din averea lui. Beverly Danziger era a treia pe listă, cu o adresă din Los Angeles, iar Elaine Boldt era a patra, cu o adresă de aici, din Santa Teresa.

– Sidney Rowan era un fel de văr, continua ea cu poftă de vorbă. Nu cred că l-am întâlnit vreodată, dar am primit înștiințarea asta și-am bănuț că a primit și Elaine una. Am semnat formularul, l-am legalizat și l-am expediat, apoi nu m-am mai gândit la asta. Puteți vedea după plicul scrisorii că asta se întâmplă acum șase luni. Apoi, ca să vezi, am primit un telefon săptămâna trecută de la avocat... oare cum îl chema?

Am aruncat o privire la document.

– Wender, am zis.

– O, așa-i. Nu știi de ce-mi tot scapă asta. În orice caz, cei de la biroul domnului Wender au sunat să spună că n-au primit nici o veste de la Elaine. Normal, am bănuț că s-a dus în Florida ca de obicei și pur și simplu nu s-a sinchisit să-și trimită corespondența, așa că am luat legătura cu administratoarea condominiului ei de-acolo. Nici ea n-a mai primit vești de la Elaine de luni întregi. Ei bine, a primit la început, dar nu recent.

– Ați încercat să sunați la numărul din Florida?

– Din câte-am înțeles, avocatul a încercat de mai multe ori. Se pare că stătea o prietenă la ea și domnul Wender și-a lăsat numele și numărul, dar Elaine n-a sunat înapoi. Tillie a avut cam același noroc.

– Tillie?

– Femeia care se îngrijește de clădirea de aici, unde-și are Elaine reședința permanentă. Tillie i-a redirecționat corespondența și zice că Elaine îi trimite un mesaj o dată la două săptămâni sau așa ceva, dar că nu mai știe nimic de ea din martie. Sincer, nu-i decît o bătaie de cap, însă nu am timp s-o găsesc eu însămi.

Beverly trase un ultim fum din țigară și-o stinse cu o serie de mișcări hotărâte.

Eu încă luam notițe, dar presupun că mi se citea scepticismul pe față.

– Care e problema? Nu vă ocupați cu așa ceva?

– Sigur, dar percep treizeci de dolari pe oră, plus cheltuielile aferente. Dacă la mijloc sunt doar două sau trei mii de dolari, mă-ntreb dacă va merita efortul.

– O, am toate intențiile să-mi fie decontați banii din partea de moștenire a lui Elaine, dat fiind că ea a provocat încă de la început toate neplăcerile astea. Adică, totul stă pe loc până ce i se obține semnătura. Trebuie să spun că asta-i tipic pentru felul în care s-a comportat toată viața.

– Să presupun că ajung să iau avionul spre Florida ca s-o caut. Chiar dacă vă percep doar jumătate din tariful meu obișnuit pe oră pentru cât ține drumul, tot vă va costa o avere. Uitați, doamnă Danziger...

– Beverly, te rog.

– Bine, Beverly. Nu vreau să-ți stric socotelile, dar, cu toată sinceritatea, pare un lucru pe care l-ai putea face tu însăși. Aș fi bucuroasă chiar să-ți sugerez niște căi pe care să le urmezi.

Beverly îmi aruncă atunci un zâmbet, care însă avea ceva tăios în el și mi-am dat seama, în cele din urmă, că era obișnuită să i se facă poftele. Ochii i se căscaseră cât două farfurioare de porțelan, fiind la fel de albaștri și neînduplecați ca sticla. Genele negre clipiră mecanic.

– Eu și Elaine nu suntem în cele mai bune relații, zise ea fără ezitare. Am impresia că mi-am dedicat deja destul timp acestui lucru, dar i-am promis domnului Wender că o voi găsi pentru a putea fi împărțită moștenirea. Dânsul e supus presiunilor de către ceilalți moștenitori și mă supune presiunii și pe mine. Îți pot da un avans, dacă vrei.

Își vârî din nou mîna în poșetă, scoțând de data asta un carnet de cecuri. Scoase capacul pixului din palisandru și se uită țintă la mine.

– Sunt destui șapte sute cincizeci de dolari?

Am dus mîna la sertarul de jos.

– Să scot un contract.

Am încasat cecul de la bancă, după care mi-am luat mașina din parcare din spatele biroului și-am condus până adresa lui Elaine Boldt de pe Via Madrina. Nu era departe de zona centrală a orașului.

Îmi făceam socoteala că aceasta era o problemă de rutină pe care o puteam rezolva într-o zi sau două și mă gândeam cu regret că probabil aveam să ajung să returnez jumătate din banii pe care tocmai îi depusesem în cont. Nu că aș fi avut oricum altceva de făcut – lucrurile se mișcau greu.

Cartierul în care locuia Elaine Boldt era alcătuit din bungalow-uri modeste din anii 1930, printre care se amestecau ici-colo complexe de apartamente. Până acum, predominaseră căsuțele tencuite și construite pe structuri ușoare, însă proprietățile erau transformate una câte una în scop comercial. În ele se mutau chiropracticieni, dar și dentiști care acceptau

plata în rate, dispuși să-ți facă anestezie generală ca să-ți poată curăța dinții fără să te crispezi. „CREDIT PENTRU DANTURI COMPLETE ÎNTR-O ZI.“ Era îngrijorător. Ce-ți făceau dacă nu reușai să plătești o rată pentru puntea superioară? Zona era încă în mare parte intactă – pensionari bătrâni își propteau cu încăpățănare tufele de hortensii –, dar syndicatele imobiliare aveau în cele din urmă să le radă pe toate. Sunt mulți bani în Santa Teresa și mare parte din ei sunt dedicați întreținerii unui anume „aspect“ al orașului. Nu există firme pâlătoare cu neon, mahalale, nici fabrici care să scuie fum și să înne-grească peisajul. Totul e numai stuc, acoperișuri din țiglă roșie, tufișuri de bougainvillea¹, grinzii cu amprenta timpului, ziduri din chirpici, ferestre arcuite, palmieri, balcoane, ferigi, fântâni, stradele și flori îmbobocite. Renovările istorice abundă. Totu-i ciudat de neliniștitor – atât de luxuriant și rafinat, încât te face să nu-ți mai dorești nici un alt loc.

Când am ajuns la adresa doamnei Boldt, am parcat mașina în față și-am încuiat-o, acordându-mi apoi câteva minute să cercetez împrejurimile. Condominiul era o curiozitate. Clădirea în sine era construită sub formă de potcoavă cu două brațe largi deschizându-se înspre stradă; înălțată de trei etaje, cu parcare subterană, o combinație ciudată de stil modern și fals-spaniol. De-a lungul fațadei erau arcade și balcoane, cu porți înalte din fier forjat ce se deschideau înăuntru spre o curte plantată cu palmieri, însă laturile și spatele clădirii erau plate și neîmpodobite, de parcă arhitectul ar fi aplicat o spolia mediteraneană pe-o cutie simplă de placaj, adăugând o bucată de țiglă roșie deasupra pentru a sugera un acoperiș întreg acolo unde nu exista nici unul. Până și palmierii semănau cu niște decupaje din carton, proptite cu bețe.

¹ Plantă sud-americană ce prezintă grupuri de petale, frumos colorate. (n.tr.)

Am trecut prin curte și m-am trezit într-un antreu din sticlă, cu un șir de cutii poștale și sonerii pe dreapta. Pe stânga, de-a lungul unui alt rând de uși din sticlă, ținute, după cum părea, mereu închise, am văzut un șir de uși de lift și-o ieșire ce ducea la o serie de scări de incendiu. Urișe plante în ghivece fuseseră aranjate cu artă în tot antreul. Drept înainte, o ușă dădea afară într-un patio unde am zărit o piscină împrejmuată de scaune pliante dintr-o pânză de-un galben-deschis. Am verificat numele chiriașilor, care erau ștanțate pe-o fâșie de bandă plastică și lipite lângă soneria fiecărui apartament în parte. Erau douăzeci și patru de locuințe. Administratoarea, Tillie Ahlberg, ocupa apartamentul 1. O anume „E. Boldt“ era listată la apartamentul 9, care am bănuit că se afla la etajul unu.

Am sunat mai întâi la „E. Boldt“. Din câte știam eu, putea să răspundă la interfon și-apoi datoria mea avea să se încheie. Se întâmplaseră lucruri și mai ciudate și nu voiam să mă fac de râs căutând în lung și-n lat o doamnă care putea foarte bine să fie acasă. N-am primit nici un răspuns, așa că am încercat la Tillie Ahlberg.

După zece secunde, vocea acesteia pârâi la interfon de parcă sunetul ar fi fost transmis din spațiul cosmic.

– Da?

Mi-am apropiat gura de cutie, ridicând ușor vocea.

– Doamnă Ahlberg, numele meu este Kinsey Millhone. Sunt detectiv particular aici în oraș. Sora lui Elaine Boldt mi-a cerut să o găsesc și mă întrebam dacă pot sta de vorbă cu dumneavoastră.

Urmă o clipă de zgomot alb și-apoi un răspuns șovăielnic:

– Păi... presupun că da. Eram pe cale să ies, dar bănuiesc că zece minute nu contează. Sunt la parter. Intrați prin ușa din dreapta liftului și mă găsiți la capătul coridorului, pe stânga.

Soneria bâzâi și-am intrat, împingând ușile de sticlă.

Tillie Ahlberg lăsase ușa din față întredeschisă cât timp își luă jacheta ușoară, poșeta și un cărucior pliant pentru cumpărături, care se odihnea lângă masa din hol. Am ciocănit în canat și femeia a apărut din stânga. Am zărit un frigider și o bucată din blatul de bucătărie.

Tillie Ahlberg avea probabil șaizeci și ceva de ani, păr de culoarea caisei făcut permanent, ce părea că tocmai fusese coafat. Încrețitura trebuie că era puțin mai rigidă decât îi plăcea, fiindcă își trase pe cap o căciulă croșetată de bumbac. O șuviță rebelă de păr roșcovan încă se ițea, ca lui Ronald McDonald, și ea era ocupată s-o îndese sub căciulă. Avea ochi migdalați și pe față o patină prăfoasă de pistrui brun-roșcați palizi. Purta o fustă informă, colanți și pantofi sport, și arăta ca și când ar fi putut-o rupe la sănătoasa oricând poftea.

– Sper că nu am părut ursuză, zise ea în mod degajat. Dar dacă nu ajung la piață la prima oră a dimineții, îmi pierd curajul.

– N-ar trebui să dureze mult, oricum, am replicat. Îmi puteți spune când ați primit ultima dată vești de la doamna Boldt? Este domnișoară sau doamnă?

– Doamnă. E văduvă, deși n-are decât patruzeci și trei de ani. A fost căsătorită cu un om care avea un lanț de ateliere în sud. Din câte am înțeles, pe el l-a răpus un infarct acum trei ani și i-a lăsat o grămadă de bani. Atunci a cumpărat ea clădirea asta. Poftiți, luați loc, dacă vreți.

Tillie se duse la dreapta, deschizând drumul într-o cameră de zi mobilată cu reproduceri după antichități. O lumină aurie străvezie intra prin perdelele galben pal și încă mai puteam simți mirosul stăruitor al micului dejun: șuncă și cafea, și ceva amestecat cu scorișoară.

După ce stabilise faptul că se grăbea, părea pregătită să-mi acorde cât timp voiam. S-a așezat pe un divan și eu am ocupat un balansoar de lemn.

– Am înțeles că se află de obicei în Florida în perioada asta a anului, am spus.

– Pai, da. Mai are un condominiu acolo. În Boca Raton, ce-o mai fi și asta. Lângă Fort Lauderdale, bănuiesc. Însă eu, una, n-am fost niciodată în Florida, așa că orașele astea sunt toate doar niște nume pentru mine. În orice caz, pleacă acolo de obicei în jur de întâi februarie și se întoarce în California la sfârșitul lui iulie sau începutul lui august. Îi place căldura, spuse ea.

– Iar dumneavoastră îi redirecționați corespondența cât e plecată?

Tillie dădu afirmativ din cap.

– I-o expediez cam o dată pe săptămână în pachete, în funcție de cât de multă s-a strâns. Apoi ea-mi trimite înapoi un bilet o dată la două săptămâni. O ilustrată, știți, doar ca să spună „bună” și cum e vremea, și dacă vrea să aduc pe cineva să spele perdelele ori ceva de felul ăsta. Anul ăsta mi-a scris până la întâi martie și de-atunci n-am mai primit nici un cuvânt. Ei, asta nu-i e cătuși de puțin caracteristic.

– Mai aveți cumva ilustratele?

– Nu, le-am aruncat pur și simplu, așa cum fac întotdeauna. Nu mă dau în vânt să colecționez lucruri de-astea. Dacă mă-ntrebați, și așa se strâng destule hârtii în lumea asta. Le-am citit și le-am aruncat, și nu m-am mai gândit o clipă la ele.

– N-a spus cumva că are de făcut un drum sau ceva asemănător?

– Nici o vorbă. Sigur, asta oricum nu-i treaba mea.

– Părea îngrijorată?

Tillie zâmbi cu mâhnire.

– Pai, e greu să pari tulburat într-un mesaj de pe-o ilustrată, știți. Nu-i cine știe cât loc acolo. Mie mi s-a părut că-i bine.

– Aveți vreo bănuială unde s-ar putea afla?